

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/157/2019
Identifikačné číslo spisu:	3517201259
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:3517201259.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne WM Consulting & Communication, s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Žilinská cesta 130, IČO: 34 127 798, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Žilinská cesta 130, proti žalovanej H. G., bývajúcej v K., o zaplatenie 985,55 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 5 Csp 28/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. decembra 2018 sp. zn. 16 Co 33/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 26. marca 2018 č. k. 5 Csp 28/2017-53 I. zrušil platobný rozkaz tamojšieho súdu z 29. mája 2017 č. k. 5 Csp 28/2017-31, II. žalobu zamietol a III. žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 708 ods. 1, § 710, § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“), § 39 a § 526 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) uviedol, že žalobkyňa sa voči žalovanej domáhala zaplatenia sumy 985,55 eur spolu s 10,65 % ročným úrokom zo sumy 771,37 eur od 26. septembra 2014 do zaplatenia a 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 771,37 eur od 26. septembra 2014 do zaplatenia, ako i náhrady trov konania, pričom právnym základom mala byť Zmluva o kontokorentnom úvere z 1. marca 2005 č. XXXXXXXXXX/X/X, ktorú so žalovanou uzatvorila právna predchodkyňa žalobkyne N., s úverovým rámcom 20 000 Sk (663,88 eur), s ročnou premenlivou úrokovou sadzbou 10,65 % a dohodnutou konečnou splatnosťou úveru 28. februára 2006. Ako súd prvej inštancie ďalej uviedol, zmena výšky úrokovej sadzby, výška poplatkov a splatnosť poplatkov sa riadi všeobecnými obchodnými podmienkami veriteľa (N.) účinnými od 1. augusta 2002 a podľa článku III. bod 1 zmluvy o kontokorentnom úvere bola zmluva uzatvorená na dobu určitú - dobu

jedného roka odo dňa jej podpisu, pričom táto sa opakovane predlžovala vždy o jeden rok, pokiaľ dlžník neoznámil veriteľovi najneskôr v lehote jedného mesiaca pred uplynutím doby trvania zmluvy, že nemá záujem o predĺženie trvania zmluvy. Súd prvej inštancie vo veci najskôr rozhodol platobným rozkazom z 29. mája 2017 č. k. 5 Csp 28/2017-31, ktorý sa však žalovanej nepodarilo doručiť, a to ani napriek opakovaným pokusom, preto z uvedeného dôvodu tento platobný rozkaz v zmysle § 266 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) v plnom rozsahu zrušil. Ako súd prvej inštancie uviedol, žalobkyňa v konaní neprodukovala žiaden dôkaz preukazujúci reálnu výšku a presnú dobu čerpania peňažných prostriedkov žalovanou, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nezistil, kedy presne mala žalovaná v skutočnosti povinnosť vrátiť finančné prostriedky právnej predchodkyni žalobkyne (N.), a v akej aktuálnej výške bola povinná platiť zmluvný úrok. Podľa názoru súdu prvej inštancie, žalovaná nepreukázala ani len právny základ uplatneného nároku (vznik, výšku a splatnosť žalovanej pohľadávky), čo samo osebe predstavuje dôvod na zamietnutie žaloby v celom rozsahu a zdôraznil, že oznámenie banky o postúpení pohľadávky zo 7. októbra 2014 s uvedením dlhu vo výške 985,55 eur s príslušenstvom nie je možné považovať za relevantný dôkaz existencie dlhu žalovanej voči právnej predchodkyni žalobkyne, vyplývajúci z uzatvorenej zmluvy o kontokorentnom úvere, poťažmo ak nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že toto oznámenie bolo žalovanej doručené. Ďalej súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa nepreukázala, že by žalovanej bola zo strany banky pred postúpením pohľadávky doručená písomná výzva na splatenie dlhu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ani to, že omeškanie žalovanej s plnením čo i len časti splatného záväzku trvalo i napriek písomnej výzve viac ako 90 kalendárnych dní. Pokiaľ banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru žalobkyne bez toho, aby žalovaná bola v omeškaní s plnením splatného záväzku banke o viac ako 90 kalendárnych dní i napriek písomnej výzve banky, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 Zákona o bankách, preto považoval súd prvej inštancie zmluvu o postúpení pohľadávky z 25. septembra 2014 za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pretože nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 28. decembra 2018 sp. zn. 16 Co 33/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.; rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa a vysporiadal sa s podstatnými tvrdeniami a dôkazmi a dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 C.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď zrušil platobný rozkaz, žalobu zamietol a žalovanej proti žalobkyne nárok na náhradu trov konania nepriznal. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu aj odvolací súd, tak ako súd prvej inštancie, bol toho názoru, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala reálnu výšku a presnú dobu čerpania peňažných prostriedkov žalovanou. Ďalej odvolací súd uviedol, že žalobkyňa nepreukázala, kedy mala žalovaná povinnosť vrátiť finančné prostriedky právnej predchodkyni žalobkyne a v akej výške bola povinná platiť zmluvný úrok. Aj odvolací súd bol toho názoru, že žalobkyňa nepreukázala základ uplatneného nároku a zdôraznil, že žalobkyňa síce opísala rozhodné skutočnosti, dôkazy na ich preukázanie však súdu nepredložila. Preto odvolací súd skonštatoval, že nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena vedie k tomu, že žalobe nemôže byť vyhovie. Podľa názoru odvolacieho súdu, samotné oznámenie banky o postúpení pohľadávky s uvedenou výškou dlhu bez preukázania základu uplatneného nároku bez ďalšieho je nedostatočné a súd prvej inštancie postupoval správne, keď na toto oznámenie vo vzťahu k vzniku, výške a splatnosti žalovanej pohľadávky neprihliadal. Vzhľadom na túto skutočnosť sa odvolací súd ďalšími odvolacími dôvodmi nezoberal, pretože ich nepovažoval za podstatné. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že sudy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.) a zároveň napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Ako dovolateľka zdôraznila, súd prvej inštancie vôbec neaplikoval v spore ustanovenie § 151 ods. 1 C.s.p., t.

j. skutkové tvrdenia žalobkyne považoval za sporné aj bez ich namietnutia žalovanou, a žalobu bez nariadenia pojednávania zamietol z dôvodu nepredloženia dôkazov, ktoré by mali preukazovať nesporné skutkové tvrdenia. Podľa názoru dovolateľky, tak isto odvolací súd opomenul ustanovenie § 151 ods. 1 C.s.p. a v odôvodnení svojho rozhodnutia nesprávne poukázal na nespĺnenie si povinnosti dovolateľky predložiť dôkazy na preukázanie rozhodných skutočností podľa čl. 8 C.s.p. Ďalej dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie otázky, „či je žalobca povinný predkladať dôkazy o písomnej výzve v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách a dôkazy o výške pohľadávky aj v prípade, ak uvedené skutočnosti nie sú medzi sporovými stranami s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku sporné a keď na ich predloženie nie je žalobca vyzvaný pokynom súdu v zmysle čl. 8 Civilného sporového poriadku“. Z týchto dôvodov navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení považovala dovolanie žalobkyne za nedôvodné a neprípustné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

7. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť

dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobkyňa vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietala vykonané dokazovanie a zistenie skutkového stavu, odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu a nenariadenie pojednávania pred súdom prvej inštancie.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že rovnako ako súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalobkyňa napriek svojim tvrdeniam a opisu rozhodných skutočností v konaní neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala základ uplatneného nároku, t. j. reálnu výšku a presnú dobu čerpania peňažných prostriedkov žalovanou, kedy mala žalovaná povinnosť vrátiť finančné prostriedky právnenému predchodcovi žalobkyne, v akej výške bola povinná platiť zmluvný úrok, ani, či bolo oznámenie o postúpení pohľadávky žalovanej doručené. Ďalej odvolací súd konštatoval, že samotné oznámenie banky o postúpení pohľadávky s uvedenou výškou dlhu bez preukázania základu uplatneného nároku bez

ďalšieho je nedostatočné a súd prvej inštancie postupoval správne, keď na toto oznámenie vo vzťahu k vzniku, výške a splatnosti žalovanej pohľadávky neprihliadal. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil s a ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať s a ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 C.s.p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil. Síce skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 C.s.p.), avšak dovolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie, tak aj odvolací súd, žalobu zamietli z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobkyňou (čl. 8 C.s.p.). Dovolací súd zdôrazňuje, že dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, v ktorého záujme je preukázanie pravdivosti ním tvrdených skutočností, zakladajúcich ním tvrdené právo. Na druhej strane žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní skutočností, ktoré vylučujú existenciu uplatňovaného práva, ak jeho existenciu žalobca preukázal (tak napr. rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 256/2012 a 6 Cdo 95/2011). Preto správne odvolací súd konštatoval, že v prípade dôkaznej núdze na strane žalobkyne nemôže byť rozhodnuté v jej prospech. Dovolací súd podotýka, že povinnosťou žalobkyne v sporovom konaní je prípadne označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a preukázanie svojho nároku (§ 132 ods. 1 C.s.p.), pričom žalobkyňa ani pred odvolacím súdom neprodukovala dôkazy, ktoré by mohli byť spôsobilé zvrátiť jej neúspech pred súdmi nižších inštancií a ktorých absenciu považovali súdy nižších inštancií za dôkaznú núdzu.

19. Ohľadne žalobkyňou namietaného rozhodnutia súdom prvej inštancie bez nariadenia pojednávania dovolací súd uvádza, že pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2 000 eur (§ 177 ods. 2 písm. a/ C.s.p.). V danom prípade mal súd prvej inštancie, ako aj následne odvolací súd, za ustálenú nespornosť skutkových tvrdení žalobkyne (keďže žalovaná ich nerozporovala), avšak tieto skutkové tvrdenia žalobkyne, ako je už vyššie spomenuté, z dôvodu dôkaznej núdze neboli preukázané.

20. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

21. Podľa názoru žalobkyne je jej dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., ohľadne nesprávneho právneho posúdenia, „či je žalobca povinný predkladať dôkazy o písomnej výzve v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách a dôkazy o výške pohľadávky aj v prípade, ak uvedené skutočnosti nie sú medzi sporovými stranami s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku sporné a keď na ich predloženie nie je žalobca vyzvaný pokynom súdu v zmysle čl. 8 Civilného sporového poriadku“.

22. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p. (porovnaj sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v C.s.p., podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

23. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

24. V danom spore súdy n a základe výsledkov vykonaného dokazovania dospeli k zhodnému skutkovému záveru o tom, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno a síce opísala rozhodné skutočnosti, dôkazy na ich preukázanie však nepredložila, a preto nepreukázala základ uplatneného nároku (reálnu výšku a presnú dobu čerpania peňažných prostriedkov žalovanou, ani kedy mala žalovaná povinnosť vrátiť finančné prostriedky právnenému predchodcovi žalobkyne, a v akej výške bola povinná platiť zmluvný úrok, ani či bolo oznámenie o postúpení pohľadávky žalovanej doručené). Predmetný, z výsledkov vykonaného dokazovania vyvođený hodnotiaci skutkový záver súdov nepredstavuje právne posúdenie. Tento ich skutkový záver nemožno v dovolacom konaní úspešne spochybníť - dovolací súd je totiž viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 C.s.p.), a to aj vtedy, keď je v dovolaní spochybňovaný (aj) skutkový stav zistený odvolacím súdom. Najvyšší súd preto v danom dovolacom konaní vychádzal zo skutkového zistenia odvolacieho súdu, že žalobkyňa nepreukázala základ uplatneného nároku. Z týchto dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa v tejto časti dovolania nedôvodne tvrdí, že jej dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

25. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p. ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až §

435 C.s.p.

26. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 C.s.p.), trovy dovolacieho konania jej však najvyšší súd nepriznal, nakoľko jej žiadne preukázateľné nevznikli (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018, R 72/2018).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.